

Лошо **Лоше** нар. дурно, плохо, неудачно: Цвете-то ми проговори: „Моми-те ме лошо носатъ, День везденъ носатъ на глава“. *М.* 387. Лошо ке ми те прокълнамъ, Тешка клетва ке ти да'амъ. *М.* 223. Той прави еще подоше. *Т.* 39. „Чекай, дете, на измамка биде, Чекай, дете, ущ' едношъ да фърлямъ! Язе сега, дете, лошо фърлихъ“. *М.* 173. „Съ сътъ стомахъ е лоше да ся работи. *Л. Д.* 1873 *р.* 73. Лошо ми стана. (*Mir wird sehr übel*). *Рш.* 42.

Лошотія с. ж. зло, несчастье, болѣзнь: Душа-та мя боли кога спомнѣмъ сичкы-тѣ лошотни, кои-то тойзи честолюбецъ стори на сичкы-атъ царскы родъ и на Българското царство. *Х.* I, 30.

Лошъ **Лóша** **Лóшо** пр. дурной, плохой: Да хвърлишь камъкъ, на куче щѣшь ударишь. Сир. Дѣто и да погѣдинешъ се лоши люди. *Ч.* 149. „Бигликъ е лоша работа, Де дай отъ колъ отъ вѣже Кой съ бигликъ-отъ отважда“. *М.* 129. „Чи смы си снощи карали, Лоши си думы думали,—Той на менъ и азъ нему“. *Ч.* 263. Ти Риста лошъ чинуваше, Риста пѣанъ чинуваше. *М.* 383. Лоши, добри нѣ сме си наши, на ли е за единъ хлѣбъ, азъ щѣ и тѣмъ да слугувамъ. *Зк.* 139. Блазе на онзи юнакъ, Блазе му, кой то умѣ За честь, за воля да мѣсти. Добро му добро да прави, Лошия съ ножа по глава... *Ст.* 45. Лóшо мѣсто (самодѣвско играло). *Д.* I, 3. Деца-та си фърле, Моми-те си годе, Похарна-та мома За полошо момче. *М.* 283. Най-лоши-ты сѣ лангыды-ты и други таквы прѣпрѣжени прѣядкы. *Л. Д.* 1869 *р.* 95. **Лóшо-врѣме** непогода: Въ лоше врѣме да си поправятъ (ораче-тѣ) у дома кола-та, орала-та и вси-чко таково. *Л. Д.* 1870 *р.* 180. **Лóшо въ смьслъ съществително:** дурное, бѣдствие, несчастье: „Що лошо виде отъ твой девери, Що олку люто ми' и прокълни? *М.* 251. Простъ народъ лесно вѣр'ва лошо-то. *Р.* 112. Дадо'а му млада-та невѣста Да ж чуве одъ лошо по пѣтове, Оти бѣше той подобаръ юнакъ. *М.* 173.

Лоявъ пр. тоже что лойовъ.

Лóянъ пр. сальный: Тамо горѣтъ нѣколко свѣщи лояни, кои-хъ държѣтъ сродни имъ жени. *Пк.* 118. (ср. Лоевъ).

Лóясамъ м. св. **Лóясвамъ** м. дл. жирѣю, толстѣю: Война нема! Кметови си лежатъ до единъ, очитѣ имъ сѣ лоясале! (*запльми жи-ромъ очи*)! *Тб.* 30.

Лубеница с. ж. арбузъ (ср. лебеница): Що не дойдишь да ме видишь, Да донесишь повадица, Лубеница отъ Струмица, Суво-грозе отъ Солуна, Леблеби отъ Софіа. *М.* 297.

Лубутѣ м. дл. наношу побои, бью: Зълвы-тѣ тѣй сѣщо отъ стра-нѣ на батя си само непостижими дѣжи прѣскатъ, т. е. какъ му върви напрѣдъ въ печалбѣ-тѣ, какъ лубутиль нѣкого, какъ страдалъ, падаль